

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 403/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. M. P., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Cdo 120/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. M. P., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Cdo 120/2008. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. novembra 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že 30. mája 2001 sa začalo exekučné konanie v prospech oprávnenej M., a. s. [pôvodne K. (ďalej len „oprávnená“)], proti sťažovateľovi ako povinnému o vymoženie sumy 7 343 051,90 Sk s prísl. Exekučné konanie bolo vedené na Okresnom súde Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Er 1244/01. Sťažovateľ podaním zo 14. septembra 2001 požadoval zastavenie exekúcie z moci úradnej z dôvodu, že predchádzajúca totožná exekúcia vedená pod sp. zn. 10 Er 61/00 bola právoplatne zastavená. Dňa 27. septembra 2001 podal námietky proti exekúcii v podstate s rovnakým odôvodnením. Toho istého dňa požiadaval aj o zastavenie exekúcie tiež z uvedeného dôvodu. Dňa 10. októbra 2003 požiadaval znova o zastavenie exekúcie najmä z dôvodu, že sa exekúcia vedie proti nemu ako fyzickej osobe, no napriek tomu je v návrhu na vykonanie exekúcie označený iba svojím obchodným menom. Toto podanie doplnil 13. novembra 2003 o opakovaný argument, že s ohľadom na predchádzajúce zastavenie exekúcie novej exekúcii bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-140 z 26. novembra 2003 bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý s tým, že odvolanie proti uzneseniu nie je prípustné. Podaním z 1. augusta 2006 sťažovateľ vytýkal, že súdny exekútor vydal najprv exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností a až následne vydal upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností. Nevyžiadal si súhlas oprávneného na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností, spojil do jedného konania tri rôzne exekúcie vedené na dvoch súdoch, neobstaral si znalecký posudok na cenu nehnuteľností (použil znalecký posudok vypracovaný v inom exekučnom konaní, ktorý navyše bol vypracovaný nesprávne na nižšiu cenu). Uznesením okresného súdu sp. zn. 9 Er 1244/01 z 13. septembra 2006 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, ako aj jeho podanie o nesúhlase so znaleckým ocenením nehnuteľnosti boli zamietnuté. Dňa 3. októbra 2006 podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom opakovane svoje námietky. Uznesením okresného súdu č. k. 13 Er 2130/2002-145 z 24. novembra 2006 bol návrh súdneho exekútora na spojenie troch exekučných vecí vedených okresným súdom a Okresným súdom Bratislava IV zamietnutý. Dňa 6. decembra 2006 sťažovateľ namietať proti postupu súdneho exekútora, ktorý napriek uzneseniu okresného súdu pokračoval vo výkone spojených exekúcií. Podaním zo 6. decembra 2006 namietať, že okresný súd vydal 14. júna 2006 poverenie pre zmeneného súdneho exekútora napriek tomu, že tento nie

je v uznesení okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-197 zo 16. mája 2006 označený. Dňa 29. decembra 2006 sťažovateľ podal súdnemu exekútorovi námietky proti udeleniu príklepu na dražbe nehnuteľností. Dňa 16. januára 2007 oznámil skutočnosti, pre ktoré treba súdneho exekútora považovať za vylúčeného. Dňa 22. januára 2007 predložil ako dôkaz znalecký posudok k exekvovanej nehnuteľnosti a na jeho základe poukázal na zásadný cenový rozdiel v jeho neprospech medzi týmto znaleckým posudkom a znaleckým posudkom iného znalca, ktorý sa použil ako podklad k dražbe. Podaním z 29. januára 2007 vytýkal zákonnosť vykonania exekúcie predajom jeho obchodného podielu v istej obchodnej spoločnosti. Uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-451 z 5. októbra 2007 bola exekúcia zastavená, a to najmä z dôvodu, že v predmetnej veci už predtým bolo právoplatne rozhodnuté o zastavení exekúcie uznesením okresného súdu č. k. 10 Er 641/00-44 z 21. mája 2001 s právoplatnosťou dňa 28. mája 2001, a preto vec nebolo možné prerokovať znovu. V uznesení bolo uvedené poučenie, podľa ktorého proti výroku uznesenia o zastavení exekúcie nie je odvolanie prípustné. Uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 CoE 89/2007-514 z 28. decembra 2007 bolo uznesenie okresného súdu zrušené. Podľa názoru krajského súdu poučenie o neprípustnosti odvolania proti zastaveniu exekúcie bolo nesprávne a odvolanie oprávneného bolo prípustné. Konanie o exekúcii sa zastavilo podľa ustanovení § 103, § 159 ods. 3 a § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, nie teda podľa ustanovení Exekučného poriadku. Nejde preto o rozhodnutie v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (Exekučného poriadku), proti ktorému odvolanie inak prípustné nie je (§ 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd nevidel dôvod postupovať podľa Občianskeho súdneho poriadku, a nie podľa Exekučného poriadku. Napokon dospel k záveru, že okresným súdom uvedený dôvod na zastavenie exekúcie spočívajúci v prekážke právoplatne rozhodnutej veci neexistuje. Je to tak preto, že rozhodnutie o vyhovení námietkam povinného a o zastavení exekúcie v skoršom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 641/00 bolo len z toho dôvodu, že poverenie na vykonanie exekúcie vydal vecne nepríslušný súd. Išlo teda len o procesný nedostatok vedenia exekučného konania, a nie o nedostatok brániaci výkonu exekúcie v inom konaní, na čo okresný súd aj poukázal odkazom na možnosť podania nového návrhu na exekúciu. Nedostatok konania bol odstrániteľný v inom (novom) exekučnom konaní a rozhodnutie

vydané v konaní sp. zn. 10 Er 641/00 nezaložilo prekážku veci rozhodnutej, lebo okresný súd záväzne existenciu práva, resp. oprávnenia neriešil.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu 26. februára 2008 dovolanie, ktoré odôvodnil jednak tým, že proti uzneseniu okresného súdu nebolo odvolanie prípustné, ale aj tým, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci je daná skončením skoršej exekúcie, pričom spôsob a dôvod skončenia je právne bezvýznamný.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 120/2008 zo 4. júna 2008, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 4. septembra 2009, bolo dovolanie odmietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu pri rozhodnutiach vydaných v exekučnom konaní je pri posudzovaní prípustnosti odvolania potrebné skúmať, či sú vydané v bezprostrednom režime Exekučného poriadku alebo na základe splnomocnenia obsiahnutého v ustanovení § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v režime iného zákona. V druhom prípade sa prípustnosť odvolania neposudzuje podľa ustanovenia § 202 ods. 2, ale v zmysle § 201 a § 202 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, resp. príslušných ustanovení daného osobitného predpisu. Uznesenie o zastavení exekúcie nebolo vydané v režime Exekučného poriadku, ale v režime Občianskeho súdneho poriadku. Neboli zistené ani vady konania v zmysle ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku, a preto ostatné námietky sťažovateľa boli považované za právne bezvýznamné.

Podľa názoru sťažovateľa uznesenie okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-451 z 5. októbra 2007 bolo vydané v exekučnom, a nie v občianskom súdnom konaní. Vyplýva to tak zo samotného predmetu konania, ako aj z jeho spisovej značky, preto opačný záver najvyššieho súdu je nesprávny. Keďže uznesenie okresného súdu bolo vydané v exekučnom konaní, nebolo odvolanie proti nemu prípustné. Pokiaľ najvyšší súd dovolanie napriek tomu odmietol, potom bez právneho dôvodu neprerokoval dovolanie sťažovateľa, čím porušil čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak krajský súd vyslovil, že v prípade uznesenia okresného súdu nejde o rozhodnutie v exekučnom konaní, potom vec nesprávne právne posúdil, keď pripustil možnosť podania odvolania napriek tomu, že uznesenie okresného súdu bolo vydané v exekučnom konaní. Všetky tieto skutočnosti zakladajú prípustnosť dovolania podľa § 237

písm. a) Občianskeho súdneho poriadku. Pokiaľ krajský súd konal a rozhodol o odvolaní oprávnenej napriek tomu, že prípustné nebolo, potom zmaril právo sťažovateľa na právoplatné rozhodnutie na súde prvého stupňa, čo zakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd tým, že opomenul prihliadnuť na uvedené dve vady, porušil označené základné právo sťažovateľa. Krajský súd sa pri skúmaní prípustnosti odvolania zaoberal iba prekážkou právoplatne rozhodnutej veci. Pritom opomenul, že sťažovateľ namietal v exekučnom konaní aj iné vady, s ktorými sa okresný súd vysporiadal, pokiaľ uviedol, že „*námietky proti exekúcii sú dôvodné a že sú dôvody na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p. s prihliadnutím na ustanovenie § 251 ods. 4 O. s. p.*“. Okresný súd teda uznal všetky sťažovateľove námietky za dôvodné, teda nielen námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci. Tieto ďalšie námietky zakladajú dôvod na zastavenie exekúcie podľa Exekučného poriadku (napr. nedodržanie procesného postupu súdnym exekútorom, spojenie troch exekúcií do jedného konania napriek nesúhlasnému uzneseniu okresného súdu, nesprávne ocenenie exekvovaných nehnuteľností v neprospech sťažovateľa a pod.), teda nie podľa Občianskeho súdneho poriadku. Všetky tieto dôvody, z ktorých každý jednotlivý zakladá dôvod na zastavenie exekúcie, majú za následok, že odvolanie proti uzneseniu okresného súdu nebolo prípustné. Ak krajský súd napriek tomu odvolanie pripustil a o odvolaní meritórne konal a rozhodol v neprospech sťažovateľa, porušil tým čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Cdo 120/2008 s tým, aby bolo uznesenie z 24. júna 2008 zrušené. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-451 z 5. októbra 2007 vyplýva, že ním bola exekúcia zastavená. Podľa názoru okresného súdu, keďže už uznesením okresného súdu č. k. 10 Er 641/00-44 z 21. mája 2001 bola exekúcia právoplatne zastavená, nebolo možné vec znova prerokovať. Preto podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku bolo treba konanie zastaviť. Z poučenia vyplýva, že proti výroku uznesenia o zastavení exekúcie odvolanie nie je prípustné.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 8 CoE 89/2007-514 z 28. decembra 2007 vyplýva, že ním bolo zrušené uznesenie okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-451 z 5. októbra 2007 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu bolo odvolanie proti uzneseniu okresného súdu prípustné, a to preto, že okresný súd exekúciu zastavil podľa ustanovenia § 103, § 159 ods. 3 a § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, teda nie podľa Exekučného poriadku, v dôsledku čoho nejde o rozhodnutie v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, proti ktorému odvolanie inak prípustné nie je (§ 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd nevidel dôvod postupovať podľa Občianskeho súdneho poriadku, a nie podľa Exekučného poriadku. Z hľadiska vecnej správnosti výroku uznesenia o zastavení konania dospel k záveru, že prekážka veci rozhodnutej ako dôvod zastavenia exekúcie neexistuje. Je to tak preto, že k zastaveniu skoršieho exekučného konania vedeného pod sp. zn. 10 Er 641/00 došlo len preto, že poverenie na vykonanie exekúcie vydal vecne nepríslušný súd. Išlo teda len o procesný nedostatok vedenia exekučného konania, a nie o nedostatok brániaci vykonaniu exekúcie v inom konaní (na čo okresný súd aj poukázal odkazom na možnosť podania nového návrhu na exekúciu). Nedostatok konania bol odstrániteľný v inom (novom) exekučnom konaní a rozhodnutie v konaní sp. zn. 10 Er 641/00 nezaložilo prekážku veci rozhodnutej, lebo súd záväzne existenciu práva či oprávnenia neriešil (pozri R 15/2005). Podľa prezentačnej pečiatky bolo uznesenie sťažovateľovi doručené 25. februára 2008.

Z dovolania sťažovateľa z 26. februára 2008 doručeného okresnému súdu toho istého dňa, ako aj z jeho doplnenia z 3. marca 2008 doručeného toho istého dňa vyplýva, že prípustnosť dovolania zakladá na ustanoveniach § 237 písm. a) a f) Občianskeho súdneho poriadku, pričom odôvodnenie dovolania je totožné s argumentáciou uvedenou v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 120/2008 z 24. júna 2008 (správne má byť zrejme z 24. júna 2009, pozn.) vyplýva, že ním bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté. Sťažovateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 237 písm. a) alebo f) Občianskeho súdneho poriadku. Obsahovo namietal správnosť záveru krajského súdu o prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie. Dospel

k záveru, že krajský súd prerokovaním veci v odvolacom konaní prekročil svoju právomoc [§ 237 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku], resp. sťažovateľovi odňal možnosť konať pred súdom tým, že mu neumožnil uplatniť jeho procesné právo na právoplatné rozhodnutie súdu už prvom stupni konania [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku]. Vzhľadom na námietky sťažovateľa sa najvyšší súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že krajský súd konal a rozhodol o odvolaní oprávnenej napriek tomu, že toto nebolo prípustné, čím mal konať a rozhodovať vo veci napriek tomu, že na to nemal danú právomoc a že tým odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. a) a f) Občianskeho súdneho poriadku]. Podľa názoru najvyššieho súdu okresný súd zastavil exekúciu z dôvodu existencie prekážky právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je neodstrániteľnou prekážkou konania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku ako právneho predpisu upravujúceho všeobecné podmienky postupu súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Uznesenie o zastavení exekúcie teda nebolo rozhodnutím vydaným v režime Exekučného poriadku, ale v režime Občianskeho súdneho poriadku. Okresný súd mal preto pri poučení vychádzať z ustanovení § 201 a § 202 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd správne dospel k záveru, že odvolanie prípustné bolo. Keďže v danej veci bolo odvolanie prípustné a vec patrí do právomoci súdov, bola daná právomoc a príslušnosť krajskému súdu o ňom konať a rozhodnúť. Krajský súd o odvolaní oprávnenej konal a rozhodol v súlade so zákonom, a preto sťažovateľovi týmto postupom všeobecného súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku]. Vo veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 239 Občianskeho súdneho poriadku a neboli zistené ani vady konania v zmysle ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Ostatné námietky uvádzané sťažovateľom sú preto právne bezvýznamné. Dovolanie bolo preto odmietnuté ako neprípustné.

Z uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 284/09-27 z 10. septembra 2009 vyplýva, že ním bola odmietnutá pre nedostatok právomoci sťažnosť podaná sťažovateľom pre porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní vedenom

krajským súdom pod sp. zn. 8 CoE 89/2007. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal porušenie označeného práva uznesením krajského súdu č. k. 8 CoE 89/2007-514 z 28. decembra 2007 jednak tým, že krajský súd považoval odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 Er 1244/01-451 z 5. októbra 2007 nesprávne za prípustné, ale aj tým, že (v prípade, ak by aj bolo odvolanie prípustné) uznesenie okresného súdu malo byť krajským súdom správne potvrdené, keďže je neprípustné viesť v rovnakej veci nové exekučné konanie potom, ako predchádzajúce exekučné konanie bolo skončené, teda z dôvodu prekážky veci rozsúdenej. Podľa názoru ústavného súdu, keďže sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, prípustnosť ktorého obsahovo vymedzil totožnými skutočnosťami, akými odôvodnil sťažnosť podanú ústavnému súdu, nebola daná jeho právomoc skúmať ústavnosť uznesenia krajského súdu, pretože táto právomoc prislúchala v dovolacom konaní najvyššiemu súdu, čím zároveň bola vylúčená právomoc ústavného súdu. Najvyšší súd sa vo svojom dovolacom uznesení sp. zn. 2 Cdo 120/2008 z 24. júna 2009 meritórne zaoberal iba námietkou sťažovateľa, podľa ktorej proti uzneseniu okresného súdu nebolo odvolanie prípustné. Ostatné námietky sťažovateľa údajne nezakladajúce prípustnosť dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku považoval za právne bezvýznamné a nezaoberal sa s nimi bližšie, a to aj napriek tomu, že námietka prekážky veci rozsúdenej sa javí ako subsumovateľná pod ustanovenie § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Skutočnosť, že najvyšší súd na základe dovolania sťažovateľa nepreskúmal uznesenie krajského súdu v potrebnom rozsahu, nezakladá právomoc ústavného súdu konať a rozhodnúť o nepreskúmanej námietke sťažovateľa v konaní, ktorého predmetom nie je uznesenie najvyššieho súdu, ale uznesenie krajského súdu, pričom sťažovateľ má možnosť napadnúť uznesenie najvyššieho súdu novou sťažnosťou podanou ústavnému súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podstatou sťažnosti sú dve zásadné námietky sťažovateľa. Ide jednak o to, že najvyšší súd (zhodne s krajským súdom) nesprávne posúdil otázku prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu, ale tiež o to, že aj keby malo byť odvolanie proti uzneseniu okresného súdu prípustné, bolo treba toto uznesenie potvrdiť na základe celého radu pochybení v postupe súdneho exekútora, ktoré sťažovateľ v priebehu exekučného konania namietal.

Podľa názoru ústavného súdu prvú námietku sťažovateľa treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Úvahy krajského súdu a najvyššieho súdu, z ktorých sa vyvodzuje záver o prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu v predmetnom prípade, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Výklad, ktorý si v tomto smere všeobecné súdy osvojili, treba považovať za legitímny. Niet preto ani dôvodu z ústavného hľadiska doň zasiahnuť.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa možno zdôrazniť, že v rámci exekučného konania vydávané rozhodnutia exekučných súdov sa nemusia vždy opierať o Exekučný poriadok. Vo viacerých súvislostiach neupravených v Exekučnom poriadku treba použiť príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ako generálnej civilnoprocesnej normy. Preto je akceptovateľný záver o prípustnosti odvolania v týchto prípadoch.

Ani druhá námietka sťažovateľa nie je akceptovateľná, pretože na rozhodnutie o nej nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhodujú všeobecné súdy.

Hoci je pravdou, že v priebehu exekučného konania uplatnil sťažovateľ viacero výhrad proti procesným postupom súdneho exekútora (napr. spojenie troch exekúcií do jedného konania, nesprávne ocenenie exekvovaných nehnuteľností), okresný súd zastavil exekúciu iba na základe tej námietky sťažovateľa, podľa ktorej nie je možné viesť v rovnakej veci novú exekúciu potom, ako predchádzajúca bola skončená, teda z dôvodu prekážky veci rozsúdenej. Inými námietkami sťažovateľa, resp. inými dôvodmi na zastavenie exekúcie sa nezaoberal, čo je z odôvodnenia uznesenia dostatočne zrejmé. Sťažovateľ v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ale ani v dovolaní podanom proti uzneseniu krajského súdu tieto ďalšie pochybenia nevytýkal.

Možno urobiť v tejto súvislosti záver, že hoci sťažovateľ z formálneho hľadiska využil do úvahy prichádzajúce opravné prostriedky, z materiálneho pohľadu vzaté tieto ďalšie námietky v odvolacom, ale ani v dovolacom konaní neuplatnil. Tým je vylúčená právomoc ústavného súdu vo vzťahu k týmto námietkam.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že hoci sa najvyšší súd meritórne nevysporiadal s námietkou sťažovateľa o prekážke veci rozsúdenej, ktorá by mohla zakladať prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ako to bolo už konštatované v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 284/09-27 z 10. septembra 2009), nebolo potrebné v tomto konaní túto časť uznesenia najvyššieho súdu skúmať, keďže sťažovateľ túto námietku v sťažnosti proti dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu neuplatnil.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2009